

Június 6–9.

*Őriszentpéter
Szatta
Kercaszomor
Hodos
Szalafő*

VIRÁGZÁS NAPJAI 2003

JÚNIUS 6.

*Az örök és az új
világ megőzője
Az "imka"*

DANTE: ISTENI SZÍNJÁTEK

JELENÉSEK KÖNYVE

Őriszentpéter

Teleház, Malom-tárlat

→ **18³⁰** Gy. Szabó Béla
erdélyi képzőművész
gyűjteményes kiállításának
megnyitója

Művészetedet gyakorold, ne magyarázd; mondtam mindig magamban. Most is inkább művészé válásom külső körülményeit vizsgálom. Stephenson az oka mindennek. Ha nem találja fel a vasutat, akkor szüleim sem lesznek vasutasok és sohasem helyezik őket Gyulaféhevárra. Biztos, hogy mint diák, nem kerülök össze a Székely Bertalan-tanítvány Reithofer Jenővel, aki a rajzolás-festés titkaiba beavattott. Igaz, a műveszpályától óvott – bizonnyára valami régi sebzettség miatt – és tanácsára a műgyeremet végeztem el.

A húszas-harmincas évek világvalósága – több évi munkanélküliség, elbocsátások, megaláztatások után – mégis a műveszpályára kényszerített, mert a tragikumban is mosolyogtató módon ez biztosította szűkös megélhetésemet. Akkor azt vallottam: csak fedél legyen fölöttem és egyszer egyek krumplit naponta, akkor is én leszek a legboldogabb ember, ha kedvemre festhetek-rajzolhatok.

A szerencse is hozzám szegődött. Áldom szüleim emlékét, hogy művészé vedlésemet nem ellenezték.

A háború véres viharát sem éreztem saját bőrömon, mert a katonai behívómat elbombázták. Légiraidók idején asztalomnál maradtam, rajzoltam, metszettem, mindenre elszántan. Idéztem a hármas M-et: „Maradj Művész Mindenkor!” Persze az élet ezt néha nem engedte meg. Amikor kiéhezett tifuszosokat ettettem, bűnnek éreztem a művészkedést.

Sokszor csak a kréta volt minden támaszom. Így rajzolás közben abba kapaszkodva kellett végignéznem, mint gázolnak el egy öregasszonyt, vagy hogy fűrészelik el egy beteg lábát.

– Dehát maga a művészetének rabja! – vágta hozzám egy idős festőművész barátom, amikor elmeséltem, hogy igazában napi huszonnégy órát foglalkozom művészettel, mert éjjel a dolgokat tovább álmodom. Ezt a rabságot szívesen vállaltam és nem bántam meg.

Jó tíz év múlva – nekem adott igazat...

Vállaltam a fametszést, melyet fiatal koromban előszobaművészetnek tartottak és vállaltam a sokat ócsárolt pasztelltechnikát, amely hátizsákos és kanyargós utaimon fagyban, forróságban nagyon megfelelt. Színekben és nem fekete-fehérben érzem a világot ma is.

Mint természetjáró embert, az élet minden rezdülése érdekelt.

Sok rendkívüli élményben volt részem. Simogattam óriáskígyót Firenzeben és tangózni tanítottam görög rendőröket a bulgár határon. Láttam a világ teremtetését kicsiben, a Vezúv lávájának izzásában és Grossglockner gleccserének feszülésében: ittam az indiók kakuszborát a Popocatepetl tövén és versenyt úsztam tintahalakkal a görög tengerekben. Még az aranyozott buddhista szörnnyetek között is otthon éreztem magam – mert rajzoltam. Egyedül Mexikóban átkozott meg egy koldusasszony attól félve, hogy az ábrázolással elvarázsolom.

Csak mappa, széndarab vagy pasz-

tellkészlet, egy szétszedhető kis szék és egy kis természetszeret, meg emberbecsülés kell ahhoz, hogy a tűnő világ pillanatait sikerrel papírra rögzítsük. S ha közben rájövünk, milyen szép az itthoni táj meg az ember: ez a külföldi út értelme.

Barangolásaim közben néztek kémnek, téstá-tolvajnak és jegy-csalónak, de sebészorvosnak és ellenőrnek is. Mindig hálás voltam, ha megkacagtattak.

Követtem el haszontalan dolgokat is. Fuldoklót mentettem ki a Marosból, aki három hónappal később éjjeli zenélés közben öngyilkos lett. És csináltam sok rossz rajzot, pasztellt, dehát ezektől egy gyufa lángja akármikor megszabadíthat. Sohasem akartam karriert befutni. Sokat szidtak s teszik ma is, pedig nem azért dolgozom, hogy másokat ingereljek, hanem mert gyönyörűségem telik benne. A szakadatlan munka jobban érdekelt s még az apró felfedezések öröme is feledtette a fáradtságot. Sohasem felejtettem el, hogy jósorban elbizakodni és balsorsban elcsüggedni nem szabad.

Tiszta környezetben egészségesen dolgozni s egy kicsit embertársainkra is gondolni – hiszen nekik szánjuk munkáinkat – ez lenne szerintem a művész igazi boldogsága.

Naponta megszívlelem a gyulaféhevári szigorú intelmet: „minden munkát úgy végezzetek el, hogy esetleg éjjel meghaltok, s az utókor aszerint fog ítélkezni.” Enélkül Dante illusztrálásához hozzá sem fogtam volna.

Évszázadokban próbálok gondolkodni, s a szó szoros értelmében gyűlékony munkásságom fölött töprengve felsajog valami: bár ennek csak egy századrésze kibírná az idők könyörtelen és néha igazságtalan rostáját.

(Gy. Szabó Béla: Magamról)

→ **19⁰⁰** W. A. Mozart:
G-dúr hegedűverseny I. tétel
Deák Anna – hegedű
Tóth László – zongora
F. Schubert: f-moll fantázia
Dörnyei Roland,
Tóth László – zongora

→ **19³⁰** Első Vacsora a
Virágzás Barátaival

Pajtaszínház

→ **21⁰⁰** „Üstökös jár a szélben”
Kiss Anna verseiből összeállította
és előadja Tóth Zsuzsanna

„Viselkedésem kezdettől gyanús, ha a bába ki nem térdel anyámból, nem születek meg, pedig minden jel arra vall, evilágra való vagyok, nagyanyám állítása szerint nem is sokára kígyóval civakodtam egy csupor tejen. Nagyanyám, kinek az őrizetén voltam, ezen éppúgy nem ütközött meg, mint az idők akkori vad folyásán, beszédre, lélekbatórságra egyszerre tanított, és ez nem volt felesleges dolog, beváltak balsejtelmek. Túl életem zavarosabb felén, kígyókkal, füvekkel, öregasszonyokkal beszélgetek megint legszívesebben, érdemes folytatáshoz gyűjtöm az erőt, a bábának meg most már az ő lelke rajta”

(Kiss Anna írja 1983-ban)

→ **22⁰⁰** A hetedik szoba IV/1.
Hová tűnt József Attila édesapja?

A legutóbbi filmszemle programján szereplő mű a magyar irodalom titkait, rejtélyeit feltáró dokumentumfilm sorozat első darabja. (A további elkészült részek középponti alakjai: Vajda János, Ady és Csinszka, Osvát Ernő.)

Forgatókönyvíró-szerkesztő:
Katona Zsuzsa
Operatőr: Reich László
Vágó: Sass Péter
Rendező: Mérei Anna
Gyártó: Aster Film

Őriszentpéter

Teleház, Pajtaszínház

→10⁰⁰ Kiállításmegnyitók

Somogyi Réka:
Selyemfestmények
Paál Zsuzsanna plasztikája
Bornemisza Eszter: Foltvarrás
Kézdi Anna fotói
Zalai Károly: Festmények
Fűrjes Dóra: Ötvös ékszerek

→10³⁰ Reggeli muzsika

Kákonyi Árpád: Trio
A fiatal komponista művét
előadja Madaras Gergely,
Győri Noémi fuvolán
és a szerző zongorán.

Pajtaszínház

→11⁰⁰ Haza és hivatás

Dr. Böszörményi László előadása
Közreműködik Gyabronka József
és Fenyő Ervin

Él bennünk egy mély, sokszor alig észrevett vágy valamilyen elvesztett, biztonságos hely után. És egy másik, mintegy az előző párja, hogy felfedezzünk valami teljesen újat, soha nem látottat, kockázatosat. Mint elemi vágyaink általában, ezek is gyakran megváltozott alakban jelennek meg a hétköznapokban. Az első sokszor a haza, a második a hivatás képében jelenik meg. Az előadás kérdése: hol a haza, hol a hivatás?

→13⁰⁰ Közös ebéd

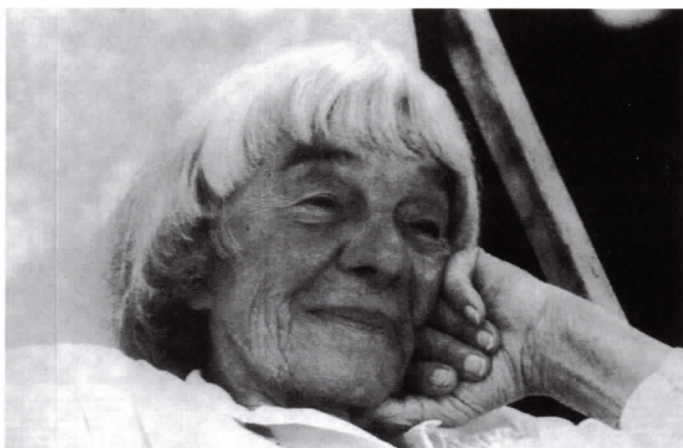
→14³⁰ Az Írnok

Francia dokumentumfilm magyar hangalámondással

Az „Angyal válaszol” című könyv születésének különös története van. A második világháború idején, egy kis budaligeti házban, elvonulva négy ember él, akik egy éven át beszélgetéseket folytatnak az Angyallal. Közülük Mallász Gitta az egyetlen túlélő, aki a háború után Franciaországba emigrál. Ott jelenik meg először az Angyallal folytatott beszélgetések lejegyzett szövege. A dokumentumfilm 1993-ban készült, nem sokkal Mallász Gitta halála előtt.

Mallász Gitta mondja a filmben:

„Az Angyal az én előképem a láthatatlan világban, én pedig az Angyal képe a látható világban. Az Angyal az én időn kívül létező hasonmásom. Én pedig az ő időben korlátozott hasonmás. Az Angyal az én lényegi kiegészülésem a szellem világában, én pedig az ő végrehajtó kiegészítésem az anyagi világban... de egyik vagyunk. Ő az én fénytestem... én vagyok az ő anyagi teste... de egyik vagyunk. Következésképpen a test nélküli fény helyére és a fény nélküli test helyére kerül az ember.”

Teleház

→16⁰⁰ Délutáni muzsika

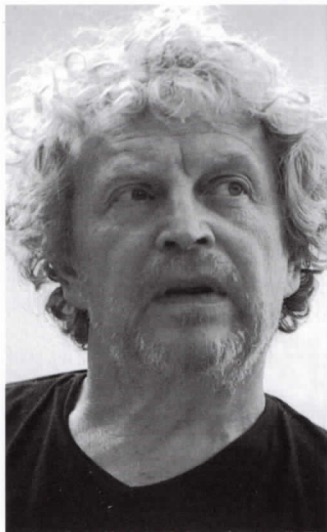
Révész Judit és Ney Gábor
cselló-zongora koncertje
Műsoron: Lajtha László és
F. Chopin szonátái

Szatta

Alternatív programajánlat –
gondoljunk a gyerekekre is!
Reggel 8 órától késő délutánig
III. Fjord Lovasnap

Őriszentpéter

→17⁰⁰ Büntető század
noteszlapok
 „Igen, ez a XX. –
 azaz a büntető század.”

József és testvérei
részletek egy paraszt bibliából
 „...és akkor megtanálta őtet, így-e
 a kötőjén, s gatyája korcán elfogta,
 s megemelté egy bizonyos Valaki,
 akit a tűzből-gyűttnek érzett, egy
 nagy erős mahommet-szabású
 illető, oszt a Jákob meg viszonyos-
 san: ahon érte, taglotta, gyötörte,
 mindenhogyan belécsimpolygott, s
 nem erisztett békességet neki.”

Jeles András olvas fel írásaiból

→19³⁰ Közös vacsora

Pajtaszínház

→20³⁰ Ny. V. Gogol:
 Egy őrült naplója 2002

Popricsin szerepében:
 Horváth Lajos Ottó

Fordító: Makai Imre
 Szövegváltozat: Honti György,
 Horváth Lajos Ottó
 Rendező: Honti György

Űl egy hétköznapi ember és
 mesél. Meséli az életét. Mi meg
 hol nevetünk, hol sírunk. Látjuk,
 hogy ugyanúgy keresi a szeretetet,
 a szerelmet, a boldogságot, mint
 mi. Meg akarja tudni, miért is szü-
 letett a világra. Fáj neki, amikor a
 főnöke leszidja, ha a szeretett nő
 nem vesz róla tudomást. Boldog,
 ha megdicsérik, amikor érzi, van
 remény, amikor van kivel beszélnie.
 Értelmet akar találni az életének.
 Ismerős. Talán valamelyik szomszé-
 dunk. Igaz, amit végülis ő talál ki
 magának, az nem hétköznapi
 megoldás. Ismerkedjenek meg
 vele!

→22⁰⁰ Éjnek évadjá –
 Zaj-jazz meditatív fel-
 hangokkal

Grencsó István – szaxofonok,
 fuvola
 Hajnóczy Csaba – gitár, szempler

Őrszentpéter

Faluközpont

→**9⁰⁰** Folyamatos reggeli – a szabadban álló terülj-asztalnál, ahol bárki helyet foglalhat.

Vendéglátóink – és egyben vendégeink – a bécsi Permanent Breakfast csoport tagjai. Ki gondolná, hogy egy reggelizőasztal is összeköthet minket Európával! (www.permanentbreakfast.org)

Teleház

→**10⁰⁰** Reggeli muzsika
Madaras Gergely,
Győri Noémi – fuvola
Kákonyi Árpád – zongora
koncertje

W. F. Bach: Esz dúr duett
Doppler: Duettino Americain

Pajtaszínház

→**11⁰⁰** Ottlik Géza: Buda
Fenyő Ervin előadása

Rabok legyünk, vagy szabadok? Először is ez nem kérdés. Rabok vagyunk. Világra jöttél, egy vadidegen helyre, amihez semmi közöd. Peregni kezd neked egy ingyen mozi, ahol néző vagy. A mozinak egy kicsike része azonban a saját tested, s mivel ez az egyetlen olyan speciális darabkája, amivel kapcsolatod van, ezt is önmagadnak nevezed. De ez a második számú „én” már szereplője az ingyen mozinak, a vadidegen világnak, ahol minden esetleges, és független a néző voltodtól. Itt szereplők vagyunk, rabok, nem választhatunk, Sándor. A néző pedig szabad. Nem lehet rabbá tenni egyáltalán.

(Ottlik Géza: Buda – részlet)

→**13⁰⁰** Közös ebéd

1690-ben a protestáns lakosok már nem emlékeztek a templom védőszentjére, vele együtt elfelejtették a hely nevét, Szentviszlót is. A romos templomépületet viszont rövid idő alatt maguk hozták rendbe (1698). Kisméretű, keletelt téglatemplom volt, erős toronnyal és boltíves szentéllyel. Az épületet temető vette körül, a közelben állt a plébános háza és az iskola. A templom előtt vásárokat tartottak. Az ellenreformációs templomfoglalások évében, 1732-ben őrségi és tótsági társaival együtt ez a templom is újra a katolikusoké lett. II. József császár türelmi rendelete (1781) után végromlásra jutott. Tégláit a reformátusok elhordták a falun belül épített új templomukhoz (1790). Az egykori templom körüli temetőbe 1843-ig temetkeztek. Amit ma láthatunk, pusztá hely, a Pusztatemetőben. Amikor elidőzünk itt, azzal a tudattal tesszük, hogy az Őrség legrégebbi, ismert szakrális helyén állunk.

Kercaszomor

Pusztatemető

→**14³⁰**-tól látogatás és időzés az Őrség legrégebbi szakrális helyének tartott Szent Vencel templom maradványainál

Az Árpád-korban épített templom első okleveles említése 1208-ból való. Errefelé vezetett Olaszországba az a fő országút, amely a a Kiskerkapatak melletti örök állomáshelyétől a Szent Vencel templom felé haladt, majd a korai vásáros hely, Szerdahely érintésével folytatódott tovább a Muráig.

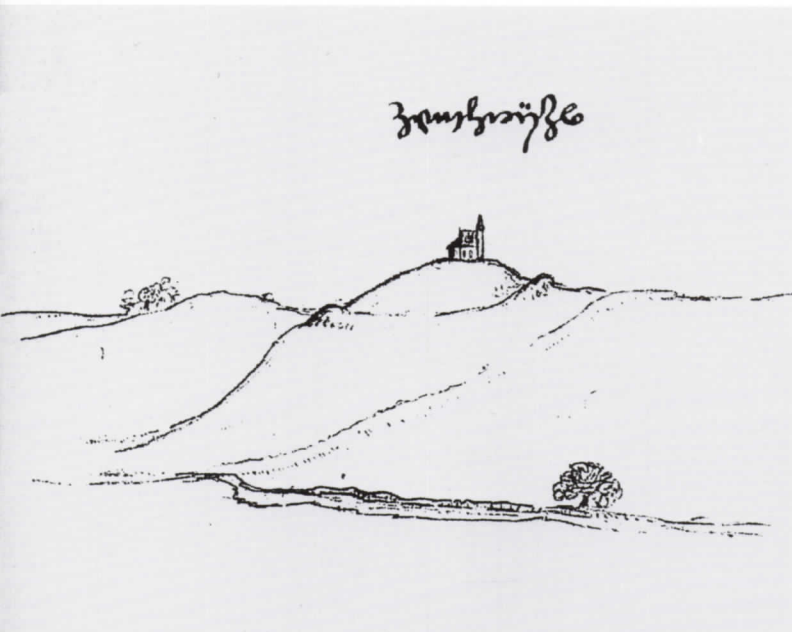
A templom plébánosa és néhány jobbágya által lakott apró települést előbb Kápolnáskercának (Kapolnaskyrcha 1452), majd Szentviszlónak (Zenthvyzlo 1503) hívták. Mohács után (1526) még jó ideig virágzó plébánia volt, de 1588-ban már lakatlanul állt.

A török hódoltság végén a templomot a kanizsai tatár csapatok felgyújtották.

Hodos (Szlovénia)

Evangelikus templom

→**17⁰⁰** Kamara muzsika
Kis-Domonkos Judit – cselló
Kocsis Andrea – hárfa koncertje
Műsoron: J.S. Bach, Debussy, Saint-Sëns, Schumann, Kreisler, J. Strauss, Foret művei

Őriszentpéter

Pajtaszínház

→19³⁰ Közös vacsora

→20³⁰ Anton Pavlovics Csehov:
De mi lett a nővel?

Szereplők:

Jura: Honti György

Aljosa: Horváth Lajos Ottó

Gyabkin: Gyabronka József

Rendező: Kiss Csaba

Csehovot a közönség a lehető-finom lélekrajzok, a fájdalmas őszi hangulatok, a kisiklott életek és az eleve reménytelen elvágyódások írójaként ismeri. Ámde létezik egy másik, „elvetemültebb” Csehov is: az anekdotaszerű, kaján, néha groteszkül kegyetlen novellák, vásott karcolatok szerzője.

A „De mi lett a nővel?” című férfinemese nyolc ilyen rövid elbeszélés helyzeteire, motívumaira épül.

A kerettörténet szerint valamikor a XIX. század végén három csóró orosz, úgynevezett „gyalogszí-nész” elindul a végtelen forró országúton Bikulin bankár estélyére. Egyikük, Jura, útközben pletykaízű sztorikat mesél a pétervári, a tulai, a harkovi a taganrogi, egyszóval az oroszországi társasági élet egyik mítikus hősnőjéről, Irina Bikulináról, a bankár unokahúgáról. Szerelmek és csalódások, kivégzések és foghúzások, öngyilkosságok és ellen-vonatok kavarnak Irina Bikulina ártatlan, mégis felkavaróan buja, szenvedélyes alakja körül. A felettébb vidám, mosolygató és egyben elgondolkodtató játék végén minden titokra fény derül, és meg-elevenedik a férfivágy örök tárgya, az a bizonyos legendás Nő.

→22⁰⁰ Éjnek évadja

A Makám együttes játszik

Közreműködik: Lovász Irén

Krulik Eszter – hegedű

Thurnay Balázs – kaval, udu, ének

Krulik Zoltán – gitár

Kovács Zoltán – bőgő

Gyulai Csaba – ütőhangszerek

Szalafő

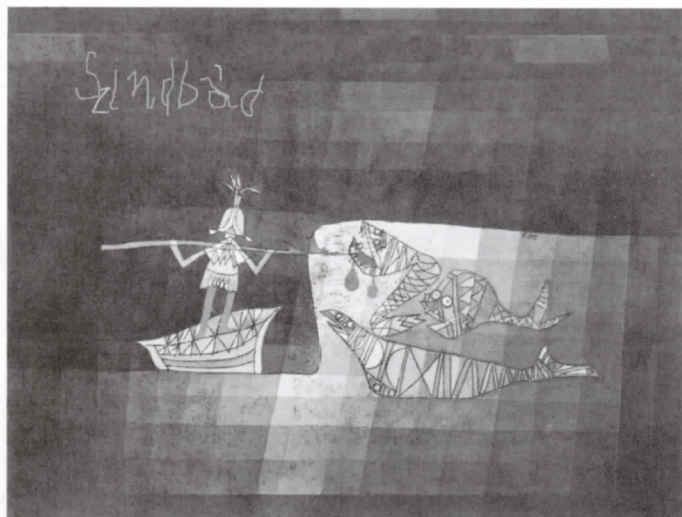
→8⁰⁰-tól „Zöldek (és) a rétek”
Séta vezetővel a Nemzeti Park
ösvényein

Pityerszer

→9⁰⁰-tól Fehér Zoltán
fotókiállítása

Hol volt, hol nem volt
Vasi gyerekjátékok a Savaria
Múzeum gyűjteményéből

→10⁰⁰ Triangulum –
az Őrség és vidéke
Részek Süllyi Péter dokumentum-
film sorozatából

→11⁰⁰ Szindbád

Krúlik Zoltán dalai a
Makám együttes és Lovász Irén
előadásában

„Miről is beszélnek ezek a ráolvasó
szövegek? Elduruzsolnak, elbűvöl-
nek... Hangok és sóhajtások...
hümmögések, mormogások...
világégi kiáltások. Tagolják a köny-
nyed humorral, vigasztaló erővel és
feszített pontossággal előadott fel-
lebbenő szöveget. (Túli-hangok;
valóban a szférák zenéje, melyből
Püthagorász szerint minden zene
származik.) Engedd el magad – és
akkor visznek, visznek oda, ahova
mindig is vágyakozol, mindig is
vágyakoztál...”

(Vekerdy Tamás)

→12⁰⁰-tól Sárkánytávlát

Fehér Zoltán nemcsak a sárkány-
építésben- és eregetésben leli örö-
mét, hanem a repülő jóságok se-
gítségével légi felvételeket is készít
egy ideje az őrségi tájról. A pityer-
szeri program zárásaként – és
észak-nyugati szél esetén – csoport-
képet készítünk a magasból minden
jelenlévő részvételével – vagyis:

„Fényképezkedünk – hogy mind-
örökre meglegyünk.”

(Akinek van, hozzon magával
sárkányt és jó szület!)

Támogatók

BRAUNION
HUNGÁRIA

KULTRIST

Magyar Logosz Alapítvány
Savaria Múzeum, Szombathely
Vas Megyei Közgyűlés
Bakos István
Böszörményi László
Friedemann Derschmidt
Fenyő Ervin
Ferenczy Miklós lelkész, Kolozsvár
Gyabronka József
Győri Noémi
Jeles András
Kákonyi Árpád
Komáromi Zoltán
Madaras Gergely
Ney Gábor
Révész Judit
Szeredás András
Tepes Ferenc grafikus
Tóth Zsuzsanna

Rendező

Óri Alapítvány
9941 Óriszentpéter
Városszer 116.
Tel/fax: 06 94 548 038
E-mail: oriszentpeter@telehaz.hu
Honlap: www.oriszentpeter@telehaz.hu